

In politiska kisten 1914
119:22:53

Albert Jensen

Låt ryssen ta oss!

**Ofosterländsk broschyr för
GRATISSPRIDNING**



*När Du läst broschyren
lämna den till någon
kamrat!*

Andra uppl. 40-60,000 exemplar.

*Utdelades den 2 aug. 1914, samtidigt med första
landstämman i mobiliseringar.*

UTGIVEN AV SVERGES UNG-
SOCIALISTISKA PARTI
STOCKHOLM 1914

STOCKHOLM 1914
OSCAR MALMBORGS BOKTRYCKERI.



En patriotisk skrymtare.

»Jag svär vid klangen av de äldriga klockor... att jag är och vill vara Eder vän och bundsförvant — att jag beundrar och högaktar Edert arbete och Edert tysta tålmod — och att jag hyser ett orubbligt förtroende till Edert upphöjda tänkesätt och Eder ärliga och ädla patriotism. — Vore jag likgiltig för Edert öde skulle jag också med likgiltighet kunna bevittna Eder lugna gång mot förintelsen» — — —.

Så talar till arbetarna den tibetanske profeten, som vill frälsa dem från den förskräcklige ryssen.

Hycklare och narr!

Om du inte är likgiltig för arbetarnas gång mot förintelsen, varför åser du då i stum tystnad arbetarnas döds-marsch till kapitalismens gnisslande svältmusik?

Om du vill rädda arbetarna, varför ställer du dig icke i spetsen för deras befrielsekamp? Inte för att de behöva dig, men du skulle åtminstone visa att det fanns lite mening i dina storvulna fraser!

Du är inte likgiltig för deras öde, och likväl ser du med lugn på hur de plundras inpå skinnet av sina arbetsköpare. Du vill dem väl och du ser stumt till statens förtryck när slaverna vilja resa sig! Din tunga talar medkänsla, men din hand och ditt hjärta är med på »andra sidan barrikaden», hos arbetarnas svurna fiender.

Är du blind? Ser du inte de hundratusende som vändas och malas i Grottes kvarn, som släpar sina tunga

bojor från vaggan till graven för att dina klassbröder skall kunna leva flott. Ser du inte de svältande proletärbarnen och mödrarna med de sinade bröstet plundrade av dina klasskamrater. Ser du inte arbetsslaveriet, det tomma och glädjefattiga träslitet för andras välmåga? Ser du inte hur de stupa, arbetets soldater, stupa för arbetslöshetens kanoner, för fabrikernas köttätande maskineri, för armadets dödsspyende kulsprutor, för kapitaliststatens mördande tyranni?

Ser du det, eller ser du det icke? Är du en gemen hycklare eller en enfaldig narr?

Om du ser det, varför vänder du dig inte med dina straffpredikningar till dina klassbröder, mammonsträlarna, som plundra och mörda arbetsslavarna genom sitt samhällssystem. Du ser och likväl tiger du! Stackare! Gå ut till dina öknar och trampa dem kors och tvärs med den krönte krigsgalningens blodmärkta stövlar och dölj ditt ansikte i skam, i skam över ditt misslyckade försök att bedraga arbetarna. De låta inte bedraga sig längre.

De förstå att du inte är med dem ocl. då du icke är *med* dem så är du mot dem, ty de ha aldrig sett dig kämpande i deras leder; och några feta fraser räkna de inte för solidaritet. De vilja ha handling. Endast den väger något.

Du beundrar arbetarnas »tysta tålmod». O, tack för de orden! Tack för denna piskande blodsskymf som skall träffa de såvande som rapp och jaga skammens rodnad i deras ansikten!

Deras »tysta tålmod» är det, som gjort dina klassbröders plundring av deras arbetskraft till en lugn och risklös guldgruva, deras tysta tålmod är det som gjort det så lätt för plundrare och tjuvar att röva deras livslycka.

O, tack än en gång för de skymfande ord, som skola hjälpa slavarna att resa sig och göra ett slut på detta föraktiga, tysta och undergivna tålmod, som du så mycket bleundrar.

Och din beundran skall komma till sitt slut.

Du säger att du vill frälsa arbetarna från utländskt slavok? Men hur?

Vi ha engelska och tyska och franska kapitalister som stjåla rikedomerna ur våra skogar, våra gruvor, våra torvmossar. Vill du hjälpa arbetarna att bekämpa dem?

Och sedan dessa äro jagade ur landet, vill du hjälpa arbetarna att också befria sig från de inhemska plundrarna?

Nej, du vill det inte, ty du lever själv deras liv, är kött av deras kött och blod av deras blod.

Därför — du är likgiltig för arbetarnas plundring.

Och du vill befördra den, ty du vill arbetarnas underkastelse under kapitalistiskt och statligt tyranni.

Tig då storskrävlare och hycklare! När du inte vill arbetarnas befrielse ur det nuvarande slaveriet, så är du deras öppna fiende, icke deras vän.

Och du är så mycket föraktligare fiende, som du kommer till dem under en hycklad vänskapsmask för att bedraga dem, i stället för att bekämpa dem som ärlig fiende!

Socialdemokratisk patriotism.

I sin kritik av »Det befästa fattighuset» manar herr Branting i sin hjälplöshet fram Axel Danielssons ande till gemensam strid mot den avskyvärda försvarsnihilismen. Och han lånar följande passus från den döde:

»Kan en socialdemokrat älska »våra» strömmars brus» så länge den elektriska kraften i vattenfallen är privategendom, älska »bäckarnas språng» så länge endast strändernas ägare få fiska kräftor och högt betalande engelsmän meta laxöring» o. s. v., o. s. v. Och Danielsson svarar: »Ja, han kan och bör älska det som ynglingen älskar sina drömmars mö, vilken han först måste erövra, eller vandraren sitt mål, som han endast kan nå på en lång och mödosam stig. På det sättet är jag patriot.»

Utän att förstå varför man nödvändigtvis bör älska »våra strömmars brus» o. s. v. så medgiva vi att man *kan* älska det, förutsatt att man har *sinne* för naturens skönhet och *tillfälle* att njuta av densamma.

Men hur många arbetare har tillfälle för det och hur många har sinne? Den moderna industrialismen, som stjälar livet från arbetarna, lämnar dem ingen tid att njuta av naturens skönhet, på samma gång som den genom att döda deras livsglädje berövar dem sinnet för densamma.

Till och med den slags »patriotism» blir allt mer och mer främmande för industriproletariatet, alldeles bortsett från att det är falskspeleri att göra *kärleken till naturen* synonym med *patriotismen*. Dessa två begrepp täcka inte alls varandra.

Och för övrigt är »skogens sus» och »bäckens språng» och »stjärnenatten» och »sommarljuset» lika vackert om inte vackrare i andra länder, vadan den slags patriotism ju inte alls binder mig vid baggböleriets och kapitalismens Sverge, fränsett det ytterst ologiska i att jag, därför att jag älskar denna naturens skönhet, skall nödgas lära mig slå ihjäl andra människor, som kanske kunde komma att älska den lidelsefullare än jag.

Branting betecknar emellertid detta Danielssons uttalande vara ett uttryck för »den svenska socialdemokratins verkliga ståndpunkt».

Om så är, så må vi säga, att det absolut inte finns en enda ursäkt för socialdemokraternas votering av millioner till militarismen, inte ens för *nedsatt* militärbudget, ty är socialdemokratins patriotism endast en kärlek till naturen, platonisk eller lidelsefull, så kan denna »patriotism» inte giva socialdemokraterna ett enda logiskt skäl för de anslag till kanoner, pansarbåtar och mordövning som de årligen voterar.

Ty kan man älska »våra strömmars brus» så länge de äro privategendom, så må man kunna älska det om denna privategendom upprätthålles av en svensk eller tysk statsorganisation, om det sitter en svensk kung eller tysk kejsare på tronen. »Strömbruset» tar inte något intryck av statsformen, »skogssuset» ändrar inte ton efter regeringshusets nationalitet, »bäckarnas språng» blir inte mindre livliga, om människorna, som betrakta dem, kallas svenska eller tyska eller ryska undersåtar, och »stjärnenatten» och »sommarljuset» äro inte sensibla för politiska skiftningar.

Ar således socialdemokratins patriotism endast en kärlek till den svenska naturen, så kan ingenting rättfärdiga, att den bidrager till förberedande av krigets förbrytelse!

Arbetarna har inget fosterland.

Men sedan Branting med hjälp av den avdöde Daniels-son lyriskt förklarar socialdemokratins patriotism endast vara en djup kärlek för naturens skönhet, låter han oss några rader längre ned veta att den bestämmes av arbetarnas politiska rättsställning i samhället!

Vi förstå inte denna motsägelse!

Hur kan ett stort partis främste man göra sig skyldig till sådana logiska kullerbyttor?

Eller var det där lyriska talet om kärleken till naturen blott en bluff? Blott ett klumpigt försök att kravla sig ur en obehaglig ställning?

Marx detroniseras; han gäller inte längre som giltig för Branting i frågan om fosterlandet. Tackar jag för att en verklig internationalist inte är domsgiltig för en bornerad nationalist.

Den Marxska satsen: »Arbetaren har intet fosterland» måste naturligtvis skorra illa i öronen på den bourgeoisipatriot, som Branting trots allt är.

Den var väl giltig på Marx tid, men inte nu. Nu har arbetaren fått ett fosterland. Hur förklaras då detta?

Jo, säger Branting, Marx sats är ett uttryck för »proletariatets rättslösa läge i världen på 1840-talet», men »det är uppenbart att den moderna socialismen inte längre kan underskriva sådana detaljer, vilka utgå från arbetaren som en komplett rättslös proletär, när det nutida samhället, tack vare just arbetareklassens anstorm i större eller mindre mån måste tillerkännå honom vissa viktiga grundrättigheter.»

Detta skall nu återigen vara socialdemokratins verkliga ställning! Nu är den socialdemokratiska patriotismen inte längre detsamma som kärleken till naturen, nu är den en

följd av att arbetaren blivit tillerkänd »vissa viktiga grundrättigheter».

Branting är en produktiv man. Allt för produktiv. På femtio rader hinner han att bygga upp två patriotiska system och riva ned ett. Raskt marscherat!

Men Brantings tolkning är blott en förtolkning för att få det att »stämma med cirklarna», för att inte generas av Marx auktoritet i de patriotiska manipulationerna.

Klassamhället är fortfarande samma klassamhälle som på Marx tid. Klasskillnaden är samma klasskillnad, klassutsugningen och klasstyraniet är detsamma! Vad kan då berättiga en omformulering av Marx sats; vad kan berättiga att man i den lägger en ny betydelse? Det att arbetarna lyft några av sina egna och några överklassare, som väddjat till deras gunst, in i parlamentet? Men det har inte förändrat proletärerens ställning som *klass*.

Nej och tusen gånger nej! Proletariatet är lika egendomslöst och utsuget som någonsin. Och det senaste årtiondets kapitalistiska utveckling har brakt det dithän att arbetarnas reallön blivit mindre, därigenom att löneökningarna inte hållit jämna steg med stegringen av levnadskostnaderna. Arbetslösheten blir ständigt större och antalet av dem som komma till olycka i industrien eller genom dessa olyckor få släppa livet till är i hejdlös tillväxt. Arbetarklassens ställning som klass har sålunda försämrats genom minskad reallön, ökad arbetslöshet och ökad risk att bli stympad och mördad på industrialismens slagfält.

Kommer därtill kapitalismens växande organisationer och växande hänsynslöshet, växande fiendskap mot arbetarna, växande motstånd mot deras krav på förbättringar.

Slutligen växande utsugning genom statens hungertullar och plundrande beskattning av den produktiva klassen: arbetarna.

Och så säger man att arbetarna med denna växande utsugning, detta växande förtryck fått ett »fosterland att försvara»!

Heliga humbug!

Några politiska representanter ha visserligen kravlat upp på arbetarnas ryggar och förrätt deras sak, men att sedan dessa förrädare kräva av arbetarna att de skola

kläda blodig skjorta för att de skola kunna fullfölja förräderiet, är ändå höjden av fräckhet.

Arbetaren har intet fosterland!

Låt gärna människorna bli mördade, blott fosterlandet lever.

I en slutspurt i sin förut omnämnda kritik förklarar Branting patetiskt, att den svenska socialdemokratin kan inte slå in på en »likgiltighetslinie för fäderneslandets existens» vilket absolut skulle strida mot »den moderna arbetarrörelsens djupaste både tankar och känslor.»

Branting blir här en typisk representant för den småborgerliga fosterlandsslaven vars tankar och handlingar är fjättrade av en fix idé: fosterlandsidén.

För dessa människor är »fosterlandet» allt, individen intet. De vilja inte riskera fosterlandets existens, men gå gärna med på att riskera individens existens, hundratusenden av individers existens, genom att låta dem löpa risken att bli mördade i ett krig till s. k. fosterlandets försvar.

För dem är således s. k. fosterlandet huvudsaken, individen något underordnat. Ändock påstå de att de vilja ett försvar för folkets skull. Vad består då folket av? Naturligtvis av *individer*. Folket är blott ett sammanfattande begrepp, en abstraktion; individen är det levande, det reella, det verkliga. Men om man nu är beredd att offra individerna i hundratusenden, låta dem mördas på slagfältet, hur kan man då samtidigt befördra deras lycka?

Egendomliga motsägelse?

Och efter kriget? Efter ett krig exempelvis med Ryssland i vilket Sverige gick segrande. Det är naturligtvis idiotiskt att antaga, att Sveriges 5 1/2 million invånare skulle besegra Rysslands 120 millioner. Men låt oss göra detta vanvettiga antagande. Vad skulle resultatet bli? *En oerhörd reaktion som skulle gå ut över arbetarna.* Ty sådan

följer på alla krig, både i det segrande och det besegrade landet. Militärbusarna är dagens och landets herrar. Militarismen sitter brett i högsätet och äter upp alla nationens inkomster och rycker sista brödkakan ur arbetarens mun. Arbetarorganisationerna sönderslagna, upplösta, censurerade, delvis förbjudna och det vore att börja om på nytt den mödosamma kampen mot reaktionen, kämpa för rätten till organisering, rätten att strejka o. s. v. Se Balkanstaterna under och efter kriget! Man reducerade lönerna godtyckligt för arbetarna, man satte dem att tvångsarbeta under militärbevakning och för militären, man tog ut fångarna från fängelserna och stoppade in i fabriker och verkstäder till att arbeta för ingenting och så lät man de gamla arbetarna hungra. Och efter kriget härskar reaktionen ohyggligt: Fattigdom, skriande elände, dödande armod; industrien desorganiserad, arbetslöshetens hemska spöke grinar överallt mot proletariatet; statens kredit i ohygglig oordning och löneslavarna stå inför en framtida statsutsugning, av ännu omätbar omfattning.

Nej, kriget, även ett segerrikt krig är en självuppgivelse av socialismen, av arbetarnas organisationer, av nästan allt vad arbetarna invunnit; kriget, även det segerrika är arbetarrörelsens självmord och arbetarnas frivilliga länkande i slaveriets bojar.

Arbetarnas deltagande i kriget är ett socialistiskt vansinne, ett arbetarklassens självmord! Och det är dit arbetarnas politiska »representanter», vilja leda arbetarna!

Därför är ingenting att vinna, allt att förlora! Om arbetarklassen ändå skall nödgas att riskera livet är det då icke bättre att riskera det i en revolution än i ett krig, bättre att offra det i kamp mot det kapitalistiska klassherraväldet än i en strid mot klasskamrater av andra nationer?

Bättre att förråda sitt eget land än att förråda sin egen klass!

En internationell trust i liktillverkning

Hela den pågående skrämnelagitationen kunde mycket väl vara ett kapitalistiskt tjuvknep. Man såg hur Krupps mutade franska tidningar att skriva hotfulla artiklar mot Tyskland. Sammaledes franska kanonintressenter och pansarplåtspatrioter. De betalade tyska tidningar. På grundval av denna skrämnelagitation lyckades krigskapitalismen få höjda militäranslag, nya beställningar på kanoner, pansarbåtar och andra mordredskap, skära nya köttremсор ur folkets ryggar och häva in nya millioner.

Är det samma förhållande här? Varför icke! Hela den »civiliserade världen», som står främst i mordandets barbari, ligger i händerna på ett fåtal trustar som göra i iktillverkning genom krig. Aldrig har världen skådat sådan moralisk rutenhet, aldrig har kapitalisterna uppträtt så fräckt, lögnaktigt och utmanande. Dess patriotism är en guldbepansrad lögn. De äro asgamar och marödörer på det produktiva livet. De franska patrioterna sälja sitt »fosterland» (gruvorna i Marocko och gruvor i Frankrike till de tyska »fienderna». De tyska patrioterna samarbeta med sina franska antagonister i tillverkningen av mordredskap. De engelska pansarplåtspatrioterna ha med engelska pengar och engelska ingenjörer anlagt skeppsvarv och vapenfabriker i fiendelandet Italien som i händelse av krig kommer att med hjälp av engelskt kapital tillverka mordverktyg för Italien mot England! Sådan är den kapitalistiska patriotismen! Den tillverkar vapen mot sina egna landsmän när den blott kan tjäna pengar på det.

Och så överallt! Det är denna krigskapitalism, dessa grossörer i mordhandel, dessa det sociala livets asgamar som rest sin omätbara pansarbåtspatriotism även här och ropar pockande på att bli matade med guld.

Är manne den pågående skrämnelagitationen något annat än ett led i en gigantisk vinstspekulation från dessa moderna liktillverkarens och likplundrarens sida? Frågan är berättigad.

Låt ryssen ta oss!

Man ropar om anfallsplaner från främmande makter och man talar om att främmande gesanter har skaffat sig planritningar över våra fästningsverk, vägar, farleder o. s. v. Liksom detta vore något nytt för i dag! Eller något specifikt för vårt land. Alla länder skaffa sig de mest minutiöst noggranna upplysningar om främmande länders militära inrättningar, fästningsverk, kommunikationsväsen, strategiska förhållanden o. s. v. för att vara beredd för alla eventualiteter. Men häri ligger i och för sig inget krigshot. De mest vänskapliga makter spionera på varandra på samma sätt. Om detta skulle vara krigshot, skulle vi haft ett evigt krig mellan alla nationer.

Låt oss inte skrämmas av detta.

Man tror att ryssen skall ta oss, men vad skulle locka därtill? Sverge kan inte bli ett kolonialland i samma mening som Indien för England, Marocko för Frankrike eller Kongo för Tyskland. Sverge kan inte bli någon handelsmarknad för Ryssland. Ryssland kan inte efter ett segerrikt krig vinna någonting i Sverge. Det kan icke expropriera de norrländska, malmfälten eller skogarna, som redan äges av tyska, engelska och franska kapitalister vid sidan av de svenska. I själva verket är vårt »fosterland» redan i utsträckt grad i utländskt våld. Inga ekonomiska fördelar kunna locka Ryssland till ett krig.

Återstår strategiska. Det behöver en hamn på norska kusten säger man. Med nuvarande politiska konstellation är det inte sant. Så länge det har England, behärskaren av världshaven, till bundsförvant har den intet behov därav.

Men låt gå för att Ryssland annekterade norra Sverge och Norge, eller hela Sverge. I så fall vore det bättre att arbetarna vågade sitt liv i en revolution mot det ryska skräckväldet tillsammans med sina finska, ryska och polska klasskamrater. Långt ädlare blev en sådan strid, än ett krig där de svenska arbetarna satte till sina liv för sina egna kapitalistiska förtryckare.

Låt då i herrans namn ryssen ta oss och låt oss gå tillsammans med våra klasskamrater i en revolution mot dess skräckväld. Bättre att förråda sitt s. k. »fosterland» än att förråda sin klass. Våra vänner äro de ryska proletärerna, våra fiender de svenska kapitalisterna.

Parlamentarisk korrumpTION.

De politiska partierna äro farliga herdar för arbetarklassen. De missleda. De korrumpiera, liksom de själva blivit korrupta.

Först har liberalismen länge missbrukat arbetarnas förtroende, dragit fördel av dess godtrogenhet. Och nu äro socialdemokraterna i färd med att kugga dem på samma sätt.

Kunna männe inte de socialdemokratiska arbetarna lära något av sina riksdagsmäns förräderi? Kunna de inte nu klart se parlamentarismens korrumpierande inflytande? Om inte, så äro de ohjälpligt blinda.

Deras kongress beslutar undanrycka skytterörelsen allt stöd, men deras Wavrinsky röstar i riksdagen för 900,000 kr. anslag.

Deras kongress beslutar »kamp mot militarismen» och deras representanter synas benägna att giva militarismen sitt stöd.

Avväpningsprogrammet är för Branting »självordsprogram». Det är så han förstår att representera folkets vilja. Samtidigt låter han ana nödvändigheten av en »ökning av försvarskraften».

En Thorson, som även fått ett ben i försvarsberedningen, har också blivit praktisk. Inte ska man sända ut Sverges söner dåligt beväpnade. Nej, de ska ha de »bästa vapnen» så att de kunna försvara sig. Men blott för några år tillbaka, innan han ännu kommit upp sig på arbetarnas axlar, innan det ännu fanns någon utpräglad antimilitaristisk

rörelse, var han en av de värsta antimilitaristerna. Så kan parlamentarismen korrumpas en från början redlig vilja.

Andra mera osmakliga typer av rena uppkomlingar, strebertyper, karrerister, som exempelvis en Rydén, som så innerligt gärna vill åt en ministerstol! För ett par år sedan ansåg han tanken på möjligheten av ett försvar för rent »självbedrägeri», medan han nu kommit underfund med att en sådan ståndpunkt är hindersam för hans komma-sig-upp-strävanden, och nu propagerar nödvändigheten av ett försvar för bevarandet av självständigheten.

Eller förre ungsocialisten Ingvarsson, som sökte ett levebröd och fann ett riksdagsmandat. Han har nu lämnat åt sidan de humanitära betraktelsesätt med vilka han förr briljerade och exellerar nu i undervattensbåtar, luftförsvar och annan mordkultur, som skall rädda Sverige och hans riksdagsmandat och eventuella avancemang.

Eller förre försvarsnihilisten Christiernsson från Hälsingborg som funnit det nödvändigt med vinterövningar och därmed förlängd övningstid. Hans inhämtade »sakkunskap» tvingar honom till detta medgivande, säger han, medan andra representanters »sakkunskap» säger att man kan förkorta övningstiden! Skön sakkunskap!

Eller F. Månsson, som för kort tid tillbaka förklarade att Sverige icke kunde försvara sig, och nu fått undervattensbåtsflugan. Med 30 undervattensbåtar ska vi nu kunna försvara kusterna och till och med kunna anfälla fienden. Narraktigheter! Som om icke Ryssland skulle kunna bygga 30 gånger 30 undervattensbåtar mot våra! Och för övrigt. Ett krig kunde det föra utan vidare kostnad som ett blockadkrig mot våra kuster. Snappa upp alla fartyg, omöjliggöra all sjöfartstrafik och utarma landet ekonomiskt. Eller med ett infall landvägen. Det är svårt, säger man! Men större konststycken ha utförts. Napoleon tågade över Alperna med hela sin här, en långt svårare uppgift.

Nej, vi ha att erkänna, att om Ryssland tillåtes av de övriga stormakterna (vilket aldrig sker; ett anfall på Sverige betydde ett europeiskt krig) så vore vi överlämnade åt deras godtycke. Vi kunna inte försvara oss, våra krafter räcka icke till.

Men dessa herrar, »arbetarnas representanter», ha i riksdagen icke så mycket mod att de våga vidhålla denna sanning längre, långt mindre se saken från underklassens eller socialismens synpunkt. De stackarna ha alla, samt och synnerligen blivit ynkyggar och förrätt arbetarnas sak!

Tag fram den ene efter den andre, underkasta dem en granskning, se vad de voro innan de blevo riksdagsmän, vad de tänkte, hur de kände, vad de ville och man skall hos varenda en finna en *marsch-åt-höger*, men aldrig åt vänster!

Säg inte att detta är en tillfällighet! Det kunde vara en tillfällighet med en och två och tre, men när »tillfälligheten» blir en undantagslös regel är den inte längre en tillfällighet.

Nej, detta är en fullt logisk produkt av den parlamentariska uppgiften och miljön.

Uppgiften är att skapa resultat, och resultat kan blott skapas i en sådan församling genom kompromiss. »Ny Tid» har alldeles rätt när den säger, att »den rena antimilitarismen är hundens skall på månen», d. v. s. så långt det gäller ren antimilitarism i riksdagen. Med den nås inga resultat i den lagstiftande församlingen. Man är dömd att kompromissa, att, som Örebro-Kuriren skriver, »acceptera motståndarnas utgångspunkt». Och när man gjort det, har man givit Fan mer än ett finger; man har givit honom hela handen och är snart hans med både kropp och själ.

Och så miljön! Det dagliga vinstandet i en rent borgerlig atmosfär, där de kapitalistiska intressena äro de dominerande, där samhällsbevareriet framhålles som högsta och heligaste plikt, där man kommer bort från den dagliga beröringen med arbetarklassen, isoleras från dess nöd och elände, omgives av välmåga och tillfredsställelse — allt gör att representanten småningom, ibland utan egen vetskap, glider bort från sin gamla ståndpunkt, lämnar sina ideal, sina rebelliska tankar, blir umgängesvän och god bror med arbetarklassens fiender, dess utsugare, dess mördare, dess domare, dess fångvaktare och dess vidskepelsespridande andliga försoffare, och slutligen blir han den tullfjädrade politiske skojarern, som av omständigheternas makt tvingas att vara så förbannat radikal på arbetarmötena, men vet med

sig själv att han inte kan, ibland heller inte vill hålla alla de fagra löftena. Så spelar han sin dubbelroll så gott han kan för att fortfarande få sitta kvar vid de doftande köttgrytorna.

Det är så det gått med de socialdemokratiska representanterna i militärfrågan.

Direkt aktion.

Om arbetarna ha en smula sans för dessa fakta, fakta som inte låta sig bortresonera, så skulle de sluta upp med att sända representanter till riksdagen för att få minskat militärbudgeten, då resultatet i alla fall blir det rakt motsatta, men själva taga hand om dessa krav, stärka och påbygga sina ekonomiska kamporganisationer, och med denna utomparlamentariska, ekonomiska makt, som inte kan korrumpas, så vitt arbetarna inte det vilja, utifrån påtvinga regeringen sin vilja, genom påtryckning av sin ekonomiska makt, genom storstrejker, om så fordras generalstrejker och således förvandla sin ekonomiska makt till politisk makt. Därmed gjorde de sig oberoende av alla representanter, som inte våga representera deras vilja, och skulle bli långt framgångsrikare i sin kamp.

Det är vägen fram, om arbetarna någonsin vilja fram! Även i antimilitaristiskt avseende.

Låt oss därför bygga upp starka organisationer med ett revolutionärt innehåll och en revolutionär anda. Låt oss sluta upp med att överlämna våra intressen åt representanter, som blott bli avfallingar och förrädare, som kliva upp på våra ryggar för att regera oss!

Låt oss ta vår egen sak i egna händer! Låt oss organisera oss och så kraftigt säga ifrån till våra politiska förtryckare och ekonomiska utsugare, att vi vilja ingenting alls av deras försvar, att vi ämna bygga upp *vårt* försvar mot kapitalism och utsugning, ett försvar som sedan skall övergå till anfall mot våldsamhället för dess slutliga störtande.

Sätt icke längre er lit till riksdagen, men till er själva, till er egen kraft, era egna organisationer. Lämna slöheten och passiviteten och grip er an med en intensiv verksamhet.

Ned med kriget!

Ned med militarismen!

Ned med den förlängda värnplikten!

Ned med all »värnplikt»!

Fram för kraftiga kamporganisationer. Fram mot kapitalismen, militarismens moder och upphov! Fram för revolutionen och internationell proletärsolidaritet!



Lär känna ungsocialismen.

På Ungsoc. partiets Förlag har utkommit:

BÄLTESPÄNNARE, äktenakaphistorier av Hinke Bergegren, häftad 1:—; Inb. 2: — Kr.	
SYNDIKALISMEN av O. Hæon Holmberg 75 öre.	
SAMHÄLLSPROBLEMET OCH DESS LÖSNING av Johan Sandgren	75 •
ANARKISM OCH KOMMUNISM av Peter Krapotkin	25 •
ANTIPATRIOTISMEN av Gustav Hervé	25 •
VAD ÄR SABOTAGE av Albert Jensen	25 •
PARLAMENTARISM OCH GENERALSTRÄJK av D:r Friedeberg	5 •
EVOLUTION OCH REVOLUTION av Ellsée Reclus	5 •
KÄRLEK UTAN BARN	25 •
DE SJU DÖSSYNDERNA av B. Rothman	15 •
JESUSKULTENS OFFER av W. Scheber	50 „
EN MISSKÄND OSKULD av Hinke Bergegren	35 •
RUBETS FÄNGE av Hinke Bergegren	25 •

Expedieras endast mot postförskott. Kommissionärer antages. Begär katalog. Tillskriv

Ungsoc. partiets förlag,
Ölandsgatan 48, Stockholm.

Köp

Brand varje vecka!

Köp

Brands Månadshäfte
varje månad!

Läs dess litteratur.

Är du socialist
Eller vill du lära känna
ungsocialismen

?

Då måste du följa med och läsa Det svenska ungsocialistiska partiets tidningar

Brand

och

**Brands
Månadshäfte**

Hinke Bergegren

är redaktör för båda.

BRAND utkommer en gång i veckan, kostar i lösnummer 5 öre och vid prenumeration på posten 65 öre för ett kvartal.

BRANDS MÅNADSHÄFTE illustrerat, 12 à 16 sidigt, utkommer såsom namnet anger en gång i månaden och kostar 10 öre.

Köp, läs och sprid dessa den revolutionära socialismens svenska huvudorgan.

Nya kommissionärer antagas. Tillskriv

BRANDS EXPEDITION

Ölandsgatan 48, Stockholm.

Sällskapet för Humanitär Barnalstring.

CHANTEL
CLAIRE.



Män och kvinnor av arbetarklassen göras härmed uppmärksamma på att Sällskapet

Hygieniska affär

ej är grundad på profitbegär, enär all eventuell vinst användes i agitation för upplysning om föräldraansvar.

OBS.! Flera olika och fina sorter av livsprutor samt allt som tillhör en hygienisk affär.

Vänd Er för den skull till Sällskapet och begär prislista. Adressen är

Sällskapet S. H. B., M. Ohlsson,
Box 109, Stockholm I.

Försäljningsställen i Stockholm: M. Ohlsson Pilgatan 46, 3 tr., samt cigarrbodarna Roslagsgatan 11, (f. d. 29) och Odengatan 84.